

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15
1360 København K

Besøgsadresse:
Linnésgade 18, 3. sal
1361 København K

Tlf 3395 5785
Fax 3395 5799

www.ekn.dk
ekn@ekn.dk

KLAGE FRA Andelsboligforeningen Nivå Bypark II m.fl.
OVER Energitilsynet afgørelse af 20. april 2010
OM Prisfastsættelse for fjernvarme fra Nivå Fjernvarme

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

**NÆVNETS
SAMMEN-
SÆTNING
I SAGEN** Nævnensformand, dommer Poul K. Egan
Professor, dr.scient.adm. Ole Jess Olsen
Professor, dr.jur. Jens Fejø
Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen
Direktør Per Søndergaard

**NÆVNETS
AFGØRELSE** Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 ophæves, og sagen hjemvises til Energitilsynet til fornyet behandling.

Ved e-mail af 18. maj 2010 har Andelsboligforeningen Nivå Bypark II m.fl. v/Niels Peter Jensen (herefter klager) klaget til Energiklagenævnet over Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 om prisfastsættelse for fjernvarme fra Nivå Fjernvarme, der ejes og drives af I/S Nordforbrænding (herefter Nordforbrænding). Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, at de foreliggende oplysninger i sagen ikke gav tilsynet en begrundet mistanke om, at der forelå en lovovertrædelse af nogen betydning eller var udvist en ulovlig adfærd i forbindelse med prisfastsættelsen på varme fra Nivå Fjernvarme. Energitilsynet fandt på denne baggrund ikke anledning til at tage sagen op som tilsynssag til nærmere undersøgelse.

Klagen

Niels Peter Jensen har på vegne af Andelsboligforeningen Nivå Bypark II og 20 andre boligforeninger mv. beliggende i Nivå området, som han repræsenterer ved fuldmagt i denne sag, klaget over Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010. Sagen for Energitilsynet var tillige indbragt af Niels Peter Jensen på vegne af Andelsboligforeningen Nivå Bypark II og de 20 andre boligforeninger mv. Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 er dog alene stilet til Nivå By-

park II v/Niels Peter Jensen. Da sagen for Energitilsynet - som anført – tilligeses at være indbragt af Niels Peter Jensen på vegne af yderligere 20 boligforeninger mv. i Nivå-området, betragtes den påklagede afgørelse som værende stilet til alle de omfattede boligforeninger mv., uanset at det ikke fremgår udtrykkeligt af Energitilsynets afgørelse.

Sagerne behandles i Energiklagenævnet under j.nr. 1021-10-15 til j.nr. 1021-10-35, og behandles samlet i denne afgørelse.

Sagens baggrund

Nordforbrænding er et kommunalt ejet affaldsselskab¹, som bl.a. varetager affaldsforbrænding på Nordforbrændings kraftvarmeværk. Den fjernvarme, som produceres på værket afsættes til Nordforbrænding Fjernvarme, der dækker Hørsholm, Kokkedal og Birkerød samt til Nivå Fjernvarme, der dækker Nivå. Nordforbrænding ejer og driver Nordforbrænding Fjernvarme (tidligere Hørsholm Fjernvarme og Kokkedal Fjernvarme) og Nivå Fjernvarme. Fjernvarmen transmitteres endvidere via Vattenfall A/S' transmissionsledning til Helsingør og Hornbæk. Elektriciteten afsættes til DONG. Nordforbrænding råder endvidere over et naturgasfyret varmeproduktionsanlæg.

Nordforbrænding oplyser på selskabets hjemmeside² følgende om det samlede forsyningsområde for fjernvarme:

”...

Nordforbrænding ejer og driver Nordforbrænding Fjernvarme (tidligere Hørsholm Fjernvarme og Kokkedal Fjernvarme) og Nivå Fjernvarme.

De to fjernvarmeforsyninger indgår endvidere i et samlet forsyningsområde, der strækker sig fra Rudersdal i syd op til Helsingør og Hornbæk i nord.

Transmissionsledningen fra Nordforbrænding til Vattenfall's gasfyrede kraftvarmeanlæg i Helsingør er ca. 17 km lang.

...”

Klager er beliggende i Nivå og aftager fjernvarme fra Nivå Fjernvarme. Klager henvendte sig ved brev af 13. august 2009 til Energitilsynet. Klager ønskede, at Energitilsynet skulle foretage en vurdering af prisfastsættelsen på fjernvarme leveret fra Nivå Fjernvarme, da prisen på fjernvarme fra Nivå Fjernvarme adskiller sig væsentligt fra den pris, som betales for fjernvarme fra Nordforbrænding Fjernvarme (tidligere Hørsholm Fjernvarme og Kokkedal

¹ Interessenterne er Allerød Kommune, Fredensborg Kommune, Helsingør Kommune og Rudersdal Kommune.

² www.nordf.dk (se nærmere: www.nordf.dk/main.asp?curid=53&m=2)

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Side 2 af 13

Fjernvarme), og da Nordforbrænding leverer fjernvarme til både Nivå Fjernvarme og Nordforbrænding Fjernvarme.

Energitilsynet traf den 20. april 2010 afgørelse om, at tilsynet ikke ville foretage sig yderligere i anledning af klagers henvendelse. Energitilsynet havde indhentet oplysninger om fjernvarmeforsyningen fra Nordforbrænding på baggrund af klagers henvendelse for at kunne vurdere forholdet. Energitilsynet vurderede herefter, at sagen ikke gav tilsynet en begrundet mistanke om, at prisfastsættelsen på fjernvarme fra Nivå Fjernvarme var i strid med varmeforsyningslovens prisbestemmelser. Energitilsynet fandt på denne baggrund ikke anledning til at tage sagen op som tilsynssag.

Klager indbragte herefter Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 for Energiklagenævnet. Det er klagers opfattelse, at prisfastsættelsen på fjernvarme for Nivå Fjernvarme er i strid med varmeforsyningslovens prisbestemmelser.

Sagen for Energiklagenævnet drejer sig herefter om, hvorvidt der er grundlag for, at Energitilsynet indleder en nærmere undersøgelse (tilsynssag) af prisfastsættelse for fjernvarme leveret fra Nivå Fjernvarme.

Den påklagede afgørelse

Af Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Energitilsynet har den 23. marts 2010 modtaget I/S Nordforbrændingens bemærkninger til forholdende omkring forskellen på prisen for varme til kunderne fra Nivå Fjernvarme og Hørsholm- og Kokkedal (sidstnævnte i dag Nordforbrænding Fjernvarme).

Af I/S Nordforbrændingens bemærkninger fremgår det, at der, i modsætning til Nordforbrænding Fjernvarme, ikke løber en rørledning mellem I/S Nordforbrændingens affaldsforbrændingsanlæg og Nivå Fjernvarme. Nivå Fjernvarme køber i stedet varmt vand fra en transmissionsledning ejet af Vattenfall A/S, som løber mellem Helsingør Kraftvarmeværk (ejet af Vattenfall A/S) og I/S Nordforbrænding i Hørsholm.

De udgifter som Nivå Fjernvarme har til anskaffelse og levering af fjernvarme til sine kunder er derfor forskellige i forhold til de udgifter som Nordforbrænding Fjernvarme har til samme formål.

Varmeforsyningslovens prisbestemmelse er indrettet således, at eksempelvis nødvendige udgifter til anlæg af rørledninger, byg-

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Side 3 af 13

ninger, finansiering, administration, køb af brændsel (for varme-producenter), køb af varmt vand (Nivå Fjernvarme) mv. kan indregnes i varmeprisen overfor fjernvarmeforsyningens kunder.

Disse udgifter kan alle være meget forskellige fra fjernvarmeforsyning til fjernvarmeforsyning.

Eksempelvis viser Energitilsynets prisstatistik pr. 19. februar 2010, at forskellen mellem to tilfældige fjernvarmeforsyninger var kr. 787 pr. MWh, eller en forskel på mere end 100 %.

Det er derfor i sig selv ikke usædvanligt, at der er stor prisforskel fjernvarmeforsyningerne imellem.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

På baggrund af ovenstående er det sekretariatets vurdering, at de foreliggende oplysninger ikke giver sekretariatet en begrundet mistanke om forhold i strid med varmeforsyningslovens prisbestemmelser.

Side 4 af 13

På baggrund heraf foretager sekretariatet sig ikke yderligere i sagen.

Da sekretariatet i forbindelse med vurderingen har foretaget en høring af selskabet, finder vi, at beslutningen om ikke at tages sagen til behandling er en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Klagevejledning og -frist

Nivå Bypark II kan som afgørelsens adressat påklage denne afgørelse til Energiklagenævnet **indenfor 4 uger efter modtagelsen af dette brev.**

Klagen skal indgives skriftligt til Energiklagenævnet, Energiklagenævnet, Frederiksborggade 15, 1360 København K.

Verserende sag

Energitilsynet behandler aktuelt en sag vedrørende prisfastsættelse af fjernvarmeleverancer fra Helsingør Kraftvarmeværk til et fjernvarmeværk.

Sekretariatet kan på nuværende tidspunkt ikke vurdere, om denne sags afgørelse indirekte vil få betydning for Nivå Bypark II.

Energitilsynet vil derfor orientere Nivå Bypark II når afgørelsen vedrørende Helsingør Kraftvarme foreligger.

[...]"

Klagers synspunkter og bemærkninger

Det er klagers opfattelse, at prisfastsættelsen for fjernvarme leveret fra Nivå Fjernvarme er i strid med varmforsyningslovens prisbestemmelser. Til støtte herfor har klager navnlig anført følgende:

- I forbindelse med at klager generelt ønskede at reducere varmeforbruget afholdt klager et møde med Nordforbrænding. På mødet blev klager opmærksom på, at klager betaler over dobbelt så meget for fjernvarmen i forhold til i Hørsholm og Kokkedal, hvor Nordforbrænding også leverer varme til. Nordforbrænding begrundede dette med, at der mellem Vattenfall A/S i Helsingør og Nivå Fjernvarme er en kontrakt om køb af varme fra Vattenfall A/S. Kontrakten stammer fra dengang Karlebo Kommune varetog fjernvarmen i området. Nordforbrænding har efterfølgende overtaget Nivå Fjernvarme.
- Baggrunden for at priserne er forskellige er, at varmen til Nivå leveres gennem en hovedledning mellem Hørsholm og Helsingør, som ejes af Vattenfall A/S. Varmen til Hørsholm og Helsingør leveres gennem et alternativt fordelingsnet ejet af Nordforbrænding. Nordforbrænding sælger dermed billig affaldsproduceret varme til Vattenfall A/S, og køber samme mængde varme til den højere naturgaspris, som forbrugerne i Nivå herefter betaler. Det er urimeligt, at forbrugerne i Nivå betaler for naturgasproduceret varme, når det er affaldsproduceret varme, som leveres. Klager modtager opkrævning for varmen direkte fra Nordforbrænding. Klager har rettet henvendelse til Vattenfall A/S for at få en nærmere forklaring, men selskabet har henvist klager til at tage kontakt til Nordforbrænding.
- Den særlige ordning for varmelivering, som skal leveres til klager fra Vattenfall A/S, foregår i realiteten kun nogle gange i en kort periode om sommeren, hvor Nordforbrændings kedler og andet materiel gennemgår eftersyn/vedligeholdelse, og kapaciteten dermed ikke er tilstrækkelig. Nordforbrænding har imidlertid udvidet salget af fjernvarme til nordkysten af Sjælland samt sydpå til DTU, og Nordforbrænding kan på den baggrund næppe have kapacitetsproblemer. I perioder, hvor kedler m.m. skal vedligeholdes, har Nordforbrænding endvidere gaskedler til rådighed for yderligere varmeproduktion. Ved anvendelse af kedlerne må det antages, at prisen for varmen, som så er naturgasproduceret, fordeles på alle forbrugere i Hørsholm, Helsingør og Nivå. Dette sker, efter det oplyste, ikke.
- Kontrakten mellem Karlebo Kommune og Vattenfall A/S burde være blevet genforhandlet, da Nordforbrænding overtog Nivå Fjernvarme, idet Karlebo Kommune ikke længere eksisterer.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Side 5 af 13

- Energitilsynet burde have undersøgt de faktiske forhold vedrørende levering af fjernvarme fra Vattenfall A/S til Nivå Fjernvarme, således at det kan afklares, hvorvidt der overhovedet leveres varme fra Vattenfall A/S til Nivå Fjernvarme.
- Klager anmoder om, at der afholdes et møde med Energiklagenævnet. Nordforbrænding har afholdt et informationsmøde med en række boligforeninger, herunder klager, hvor der fremkom meget modstridende oplysninger om, hvorledes varmen leveres til Nivå. Nordforbrænding oplyste, at varmen leveres til Helsingør, hvor den returneres til forbrugerne i Nivå. Dette blev afvist som praktisk muligt af flere af deltagerne i mødet. Nordforbrænding kunne dog ikke redegøre nærmere for varmeleverancerne. På denne baggrund finder klager det nødvendigt med et møde.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Side 6 af 13

Nordforbrændings synspunkter og bemærkninger

Nordforbrænding er af den opfattelse, at Energitilsynets afgørelse bør stadfæstes. Til støtte herfor har Nordforbrænding bl.a. anført følgende:

- Nordforbrænding ejer og driver både Nivå Fjernvarme og Nordforbrænding Fjernvarme (Hørsholm og Kokkedal). Nordforbrænding overtog Nivå Fjernvarme fra Karlebo Kommune den 1. januar 2001. Nordforbrænding Fjernvarme forsynes direkte fra Nordforbrænding, hvor varmen distribueres til forbrugerne. Nordforbrænding har imidlertid ingen egen ledningsforbindelse til Nivå Fjernvarme. Fjernvarmen til Nivå Fjernvarme købes derfor hos Vattenfall A/S fra den transmissionsledning, som passerer Nivå på vejen mellem Nordforbrænding i Hørsholm og Vattenfall A/S' combined cycle anlæg i Helsingør. Fjernvarmen købes på de vilkår, som fremgår af en samarbejdsaftale mellem IFV-Energi I/S (nu Vattenfall A/S) og Nivå Fjernvarme fra januar 1992. Aftalen kan opsiges med 1 års varsel, dog tidligst til udgangen af 2013.
- Takstfastsættelsen i henholdsvis Nordforbrænding Fjernvarme og Nivå Fjernvarme er derfor baseret på forskellige omkostninger. Med de nuværende ejer- og aftaleforhold er der ikke mulighed for at udligne taksterne i de to fjernvarmeafdelinger. Der er efter Nordforbrændings vurdering ikke grundlag for en genforhandling af aftalen med IFV I/S (nu Vattenfall A/S). Helsingør Fjernvarme har gennem en årrække ført flere sager om bl.a. prisfastsættelse. Når disse sager er afgjort, vil de få afsmittende effekt på øvrige aftaler mellem Vattenfall A/S og fjernvarmekunderne på transmissionssystemet.

Energitilsynets udtalelse til sagen

Energitilsynet finder, at afgørelsen af 20. april 2010 skal stadfæstes. Til støtte herfor har Energitilsynet navnlig anført følgende:

- Årsagen til klagen er, at klager mener, at prisfastsættelsen på fjernvarmevand i Nivå området er i strid med varmforsyningsloven. Energitilsynet har ved sin afgørelse af 20. april 2010 taget stilling til, om der foreligger sådanne oplysninger, som medfører en begrundet mistanke om, at der sker overtrædelser af varmforsyningsloven i forbindelse med leverancer af varme til Nivå Fjernvarme. Det er klagers opfattelse, at Energitilsynet ikke har undersøgt sagen tilstrækkeligt. Det er ikke i klagen konkretiseret, hvilke mangler Energitilsynets afgørelse i givet fald måtte lide af. Energitilsynet henholder sig derfor til sin afgørelse, hvorefter det er tilsynets vurdering, at de på afgørelsestidspunktet foreliggende oplysninger ikke gav, og fortsat ikke giver, tilsynet en begrundet mistanke om forhold i strid med varmforsyningslovens prisbestemmelse.
- På baggrund af klagers henvendelse og de indhentede oplysninger fra Nordforbrænding konstaterede Energitilsynet, at der var forskel i den måde, hvorpå henholdsvis Nivå og Hørsholm samt Kokkedal blev forsynet med varme. Det er ikke usædvanligt, at varmeleverancer til slutbrugerne fra forskellige fjernvarmeforsyninger er meget forskelligt prissat – også selvom fjernvarmeforsyningerne er beliggende i relativ geografisk nærhed af hinanden. I denne sag er der tale om levering af varme til slutbrugerne fra forskellige fjernvarmeforsyninger. I sagen fremgår det tillige, at Nivå Fjernvarme modtager varme fra en transmissionsledning ejet af et andet selskab (Vattenfall A/S), hvorimod Nordforbrænding Fjernvarme, som klager sammenligner Nivå Fjernvarme med, modtager varme direkte fra Nordforbrænding via en rørforbindelse ejet af Nordforbrænding. Denne forskel medfører i sig selv, at det ikke er mistænkeligt, at der er stor forskel på priserne mellem de respektive fjernvarmeforsyninger, idet de nødvendige omkostninger, som vil kunne indregnes i varmeprisen til slutbrugerne i henhold til varmforsyningslovens § 20, stk. 1, er forskellige. Energitilsynet vurderede på den baggrund, at der ikke i det foreliggende materiale forelå sådanne oplysninger, som medførte en begrundet mistanke om forhold i strid med varmforsyningslovens bestemmelser, hvilket blev meddelt klager ved afgørelse af 20. april 2010.
- Energitilsynet har i afgørelsen af 20. april 2010 oplyst om, at tilsynet behandler en anden sag angående prisfastsættelsen af fjernvarmeleverancer fra Helsingør Kraftvarme. Denne sag er fortsat ikke afsluttet. Energitilsynet vil orientere klager, når sagen er afsluttet.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML –EKN

Side 7 af 13

Retsgrundlaget

Elforsyningslovens³ §§ 78 og 80 beskriver Energitilsynets funktion og nedsættelse. Af lovens § 78 fremgår følgende:

”[...]

Energitilsynet

§ 78. Til varetagelse af tilsyns- og klagefunktion på energiområdet nedsætter transport- og energiministeren et Energitilsyn. Energitilsynet behandler ikke klager vedrørende civilretlige tvister. [...]”

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML –EKN

Af lovens § 80 fremgår endvidere:

Side 8 af 13

”[...]

§ 80. Energitilsynet kan behandle og afgøre sager på eget initiativ eller på grundlag af en anmeldelse eller en klage. [...]”

Energiklagenævnets praksis

Energiklagenævnet har i en række sager taget stilling til, om Energitilsynet har pligt til at realitetsbehandle henvendelser og klager, som tilsynet modtager. Energitilsynet har i henhold hertil alene pligt til at behandle henvendelser og klager, i hvilke der rejses konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Det følger heraf, at Energitilsynet som minimum må foretage en vurdering af, om en henvendelse/klage rejser en sådan mistanke. Der kan bl.a. henvises til Energiklagenævnets afgørelse af 15. december 2008, j.nr. 1021-21. Af denne afgørelse fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Energiklagenævnets bemærkninger

Energitilsynet er nedsat i medfør af elforsyningsloven § 78. Af bestemmelsens stk. 1 fremgår, at der til varetagelse af tilsyns- og klagefunktion på energiområdet nedsættes et Energitilsyn. Det fremgår endvidere af elforsyningslovens § 80, at Energitilsynet kan behandle og afgøre sager på eget initiativ eller på grundlag af en anmeldelse eller en klage.

Varmeforsyningsloven og de øvrige love, som Energitilsynet fører tilsyn med, indeholder ikke på samme måde som elforsyningslo-

³ Lovbekendtgørelse nr. 516 af 20. maj 2010 om elforsyning med senere ændringer.

ven specifikke bestemmelser om Energitilsynets tilsyns- og klagefunktion. Det er dog Energiklagenævnets opfattelse, at de generelle bestemmelser i elforsyningslovens §§ 78 og 80 om Energitilsynets funktioner og nedsættelse finder anvendelse på Energitilsynet som sådan, uafhængig af, hvilket lovområde Energitilsynet konkret behandler sager efter. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at Energitilsynet blev nedsat med hjemmel i elforsyningsloven, og at det derfor er naturligt, at generelle bestemmelser om Energitilsynets funktioner m.v. findes i elforsyningsloven. Det følger ligeledes af ordlyden af elforsyningslovens § 78, stk. 1, at Energitilsynet varetager tilsyns- og klagefunktioner på *energiområdet*.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML –EKN

Tilsynsmyndigheder har efter almindelig forvaltningsretlig praksis som sådan ikke pligt til at behandle alle klager. Det er fast antaget vedrørende tilsynsordninger, hvor én forvaltningsmyndighed fører tilsyn/kontrol med en anden forvaltningsmyndighed. Det samme må antages at være udgangspunktet i forhold til et lovbestemt tilsyn med en erhvervssektor – som Energitilsynets virksomhed er udtryk for – medmindre en konkret fortolkning af den enkelte tilsynsbestemmelse måtte ændre herved. Dette udgangspunkt, hvorefter en tilsynsmyndighed ikke har pligt til at behandle klager eller andre henvendelser, gælder uanset, om den person, som klager, må anses for at have en væsentlig og individuel interesse i det forhold, der klages over (partsstatus/klageberettiget til Energitilsynet). Der henvises herved til Folketingets Ombudsmands udtalelse i Folketingets Ombudsmands Beretning 1990, side 83 ff. (FOB 1990.83). Udtalelsen findes bl.a. på det fælles statslige retsinformationssystem, www.retsinfo.dk under betegnelsen FOU 1990.83.

Side 9 af 13

For så vidt angår en nærmere fortolkning af de generelle tilsynsbestemmelser i elforsyningslovens § 78, stk. 1, og § 80 finder Energiklagenævnet, at disse ikke pålægger Energitilsynet en pligt til at behandle klagesager. Energiklagenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det af elforsyningslovens § 80 følger, at Energitilsynet bl.a. på baggrund af en klage *kan* tage en sag op. Energiklagenævnet skal i det hele henvise til ”Elforsyningsloven med kommentarer” af Bent Ole Gram Mortensen, 2. udgave 2004, Jurist- og Økonomforbundets forlag side 439 ff. Energiklagenævnet finder endvidere, at anvendelsen af udtrykket ”klagefunktion” i elforsyningslovens § 78, stk. 1, ikke uden en nærmere præcisering i lovens forarbejder med tilstrækkelig klarhed pålægger Energitilsynet en egentlig pligt til at behandle klager. Energiklagenævnet

bemærker hertil, at lovgivningen på det energiretlige område kan indeholde særskilte bestemmelser, som i konkrete tilfælde medfører en pligt for Energitilsynet til at behandle klager (f.eks. varmforsyningslovens § 23 k, stk. 4). En sådan pligt følger dog som anført ovenfor ikke af de generelle tilsynsbestemmelser i elforsyningslovens § 78, stk. 1, og § 80.

...

En tilsynsmyndighed som Energitilsynet har alene pligt til at realitetsbehandle henvendelser/klager, i hvilke der rejses konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Heraf følger, at en myndighed som minimum må foretage en vurdering af, om en henvendelse/klage rejser en sådan mistanke. Der henvises herved til FOB 1990.83 (se nærmere ovenfor), hvori det i en sag vedrørende Monopoltilsynet og Industriministeriet udtales, at det næppe er muligt at præcisere omfanget af pligten til at behandle konkrete sager nærmere end til, at der på den ene side ikke er pligt til at behandle alle klager eller andre henvendelser, hvor der er påstand om, at loven overtrædes, mens der på den anden side er pligt til at realitetsbehandle henvendelser, hvor der rejses konkret begrundet mistanke om, at der foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning.

[...]"

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML –EKN

Side 10 af 13

Afgørelsen er offentliggjort i anonymiseret form på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menupunktet afgørelser. Afgørelsen omtaler endvidere en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand. Udtalelsen kan bl.a. findes på det fælles statslige retsinformationssystem, www.retsinfo.dk under betegnelsen FOU 1990.83.

Energiklagenævnets begrundelse for afgørelsen

Klager har anmodet om et møde med Energiklagenævnet til uddybning af sagen. Sagsoplysningen ved Energiklagenævnet foregår som udgangspunkt på skriftligt grundlag. Da sagen må anses for fuldt tilstrækkelig oplyst på skriftligt grundlag, finder Energiklagenævnet ikke anledning til at imødekomme anmodningen om et møde.

Energiklagenævnet bemærker indledningsvist, at Energitilsynet ved den påklagede afgørelse af 20. april 2010 har truffet en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet af klageberettigede personer, foreninger mv. Nævnet har herved lagt vægt på, at Energitilsynet har foretaget visse sagsbehandlingskridt, herunder indhentet oplysninger fra Nordforbrænding.

En tilsynsmyndighed som Energitilsynet har alene pligt til at realitetsbehandle henvendelser/klager, i hvilke der rejses konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd. Heraf følger, at en tilsynsmyndighed som Energitilsynet som et minimum må foretage en vurdering af, om en henvendelse/klage rejser en sådan mistanke. Sagen for Energiklagenævnet drejer sig derfor om, hvorvidt Energiklagenævnet kan tilslutte sig Energitilsynets vurdering af, at der ikke i den foreliggende sag om prisfastsættelsen af fjernvarme fra Nivå Fjernvarme er en konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd.

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Det er klagers opfattelse, at Nivå Fjernvarmes pris for fjernvarme er i strid med varmforsyningslovens prisbestemmelser, idet varmeprisen er væsentlig højere end den pris, som Nordforbrændings varmekonsumenter i Hørsholm og Kokkedal, der forsynes fra Nordforbrænding Fjernvarme, betaler. Klager er endvidere af den opfattelse, at Nivå Fjernvarme ikke modtager varme fra Vattenfall A/S, som ellers oplyst af Nordforbrænding. Endelig er klager af den opfattelse, at Energitilsynet ikke har foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af sagen.

Side 11 af 13

Nordforbrænding har oplyst, at selskabet ikke kan forsyne Nivå Fjernvarme direkte fra Nordforbrændings kraftvarmeværk, da selskabet ikke råder over en ledningsforbindelse mellem kraftvarmeværket og fjernvarmeværket. Nordforbrænding køber derfor varme fra Vattenfall A/S til forsyning af Nivå Fjernvarme, da Vattenfall A/S har en transmissionsledning, som løber mellem Nordforbrænding og Vattenfall A/S' kraftvarmeværk i Helsingør og dermed passerer Nivå. Den tidligere ejer af Nivå Fjernvarme, Karlebo Kommune, og IFV-Energi I/S, nu Vattenfall A/S, har indgået en samarbejdsaftale herom.

Energiklagenævnet bemærker hertil, at Energitilsynet skal vurdere, hvorvidt der er grundlag for at undersøge en sag nærmere (indlede en tilsynssag), når tilsynet modtager en henvendelse/klage. Energitilsynet er ved denne vurdering tillagt et vidt skøn. Energitilsynet må dog som minimum sørge for, at vurderingen sker på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. Såfremt forholdene ikke kan vurderes ud fra henvendelsen/klagen, må tilsynet sørge for at indhente de fornødne oplysninger til at belyse sagen. Tilsynet skal herefter foretage en vurdering af, hvorvidt der er forhold i sagen, som giver en konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller er udvist en ulovlig adfærd.

Energiklagenævnet finder efter en samlet vurdering, at de i sagen foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at kunne foretage en vurdering af, hvorvidt klagers henvendelse/klage forpligter Energitilsynet til at indlede en til-

synssag. Energiklagenævnet finder således, at tilsynets afgørelse af 20. april 2010 er truffet på et utilstrækkeligt oplyst grundlag af forholdene vedrørende prisfastsættelse af varme fra Nivå Fjernvarme.

Energiklagenævnet har lagt vægt på, at der bl.a. ikke ses at være oplysninger om de aftaleretlige forhold vedrørende transmissionsnettet samt transmissionsledningen, herunder hvorledes ejerskabet til disse nærmere forholder sig. Energiklagenævnet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at prisfastsættelsen på varme fra Nivå Fjernvarme vurderes i forhold til Nordforbrændings varmeleverancer til bl.a. Hornbæk. Det bør i denne forbindelse vurderes, hvorvidt forholdene mellem levering af varme til Nivå henholdsvis Hornbæk, der begge får transmitteret varme via Vattenfall A/S' transmissionsledning, måtte adskille sig fra hinanden herunder, hvorvidt varmeleverancen sker som leje af transmissionskapacitet, hvor Vattenfall A/S i realiteten blot er underleverandør af kapacitet. Energiklagenævnet lægger på baggrund af sagens oplysninger til grund, at der er en betydelig prisforskel mellem prisen på fjernvarme leveret fra Nordforbrænding Fjernvarme og prisen på varme leveret fra Nivå Fjernvarme⁴. Energiklagenævnet bemærker hertil, at dette forhold taler for, at Energitilsynet som tilsynsmyndighed bør belyse sagen nærmere, når varmeprisen adskiller sig så betydeligt i samme forsyningsområde, hvor fjernvarmen leveres af Nordforbrænding. Energiklagenævnet finder herefter, at Energitilsynets afgørelse lider af en væsentlig mangel på grund af utilstrækkelig sagsoplysning.

Energiklagenævnet ophæver derfor Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 og hjemviser sagen til Energitilsynet til fornyet behandling efter ovennævnte retningslinier.

Energiklagenævnets afgørelse

Energitilsynets afgørelse af 20. april 2010 ophæves, og sagen hjemvises til Energitilsynet til fornyet behandling.

Sagen har været behandlet på nævnets møde den 20. december 2010 og har efter bemyndigelse efterfølgende været behandlet af nævnsformanden.

Afgørelsen er truffet i henhold til § 26 i lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer.

Afgørelsen kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

⁴ Den variable energifgift er i henhold til de gældende takster for 2010 henholdsvis 433,75 kr. pr. MWh for fjernvarme fra Nordforbrænding Fjernvarme og 800 kr. pr. MWh for fjernvarme fra Nivå Fjernvarme. Priserne fremgår af Nordforbrændings hjemmeside: www.nordf.dk (se nærmere: <http://www.nordf.dk/main.asp?curid=117&m=7>).

5. januar 2011

J.nr 1021-10-15-16

TML -EKN

Side 12 af 13

Søgsmål ved domstolene til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter lov om varmforsyning eller regler, der er udstedt efter denne lov, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen, jf. lov om varmforsyning § 26, stk. 4.

Afgørelsen offentliggøres på Energiklagenævnets hjemmeside.

P.N.V.

Poul K. Egan
Nævnformand

5. januar 2011
J.nr 1021-10-15-16
TML -EKN

Side 13 af 13

/Tina Maria Alander Lindfors
Fuldmægtig, cand.jur.